

MOJA DOMIŠLJANJA NA TETU MANDU VOJNIĆ

Bila je rodoljubna i oštroomna pršona. U selu smo je svi zvali „teta Manda”, a po ponašanju i načinu kako je živila, i kako je svih samo na dobro putila, mogli smo je slobodno nazvati drugon matronon Ližnjancih. Sve dobro ko san priko nje i o njoj upoznala, ne more se napisati u nikoliko redih.

Ona je bila jako nadarena životnom mudročću, širila je dobrotu i zračila je ljubavlju i mirom. Svakega je na dobro putila i ni poznala nikakovu mržnju ni nenavidnost. Pametin je kako dobru pršonu punu pravednosti i dobrote.

Moja domišljanja na tetu Mandu gredu i dosežu u moje rano ditinjstvo. Ona je na gusto dohađala u moju rodnu hižu. Prijateljivala je s mojon teton, očevon starijon sestron Marijon. One bi se zaprle u kamaru da in mi dica ne bi zapačivali i skupa bi pisale. Tako su nastala i „Zlatna zrnajca”.

Na gusto bi došla i učiteljica Ljudmila Vodinelić. Sve tri prez mužih, neoženjene, prirodno nadarene, inteligentne, a teta Ljudmila uz to još i školovana, skupa su se nadopunjavale i jako dobro slagale. U pisanju bi skupa provele i do po dana.

Teta Manda je volila delo, ali i red. Bila je „glavna” za održavati i uređivati crikve u Ližnjanu, ali i sve drugo ča bi se po tin crikvan događalo. Određivala bi ki će čistiti crikvu, ali bi i nas dicu obligivala za pomoći u crikvi, najčešće za najti i donesti cviće, pokle kititi voltare i čistiti sve. Najmilije njoj je bilo organizirati prišišione za Veliki četrtak, Tilovu i Martinju, a njezine zapovidi su svi oni ki su hodili u crikvu poštivali. Ljudi su znali da ona najbolje zna sve te starinske užance. Ni rabilo da te ona ništo posebno uči jer od nje i njezinog životnog ponašanja ki je stija, je moga puno naučiti.

Težakinja i škrbna, teta Manda je živila samo od svoje kanpanje ku je od oca reditala. Kako je bila dobra sa svin u selu, tako bi njoj i dobri ljudi došli u pomoć kad su na redu bila teška dela u kanpanji.

U hiži je živila sama, ali je bližu živila njezina sestra Stana, udovica Grge Perkovića „Latina” – umrlo njin je troje male dice u izbjeglištvu, kad su hodili „po svitu”. Imale su brata Jakova ki je bija maještro - učitelj u Smederevu u prvoj Jugoslaviji.

Teta Manda je kako velika narodnjakinja i rodoljupka zaslužna za dosti ližnjanske dice ki su priko kunfina na Sušaku pošli u hrvacke škole. To su bili: Josip Vodinelić „Slak”, Milka Defrančeski, Marija Klunić „Tapainka”, Josip Klunić „Tapain”, Vjekoslav Vojnić „Lajko”, Renato Ruman, Fumica Fedel „Jožinka”, Anica Grbin „Vidovička”, Marija Perković „Matičevica”, Anita Milošević „Škataranka”,

Anica Jukopila „Vidulanka”, Anica Bužleta, Anica Klunić „Valička”, Anton Klunić „Gabre”, Janja Grakalić „Grakalička”, Josip Jukopila „Vidulan”, Stana Bubić „Bubička”, Ivan Maretić „Žminjac”, Anica Vodinelić „Slakovica”, Vladimir – Mirko Perković „Matica”, Ljubica Ravnic „Tomina”, Kata Jukopila „Vidulanka”.

Teta Manda, sestra Stana i brat njen Jakov su bili svi, po našu rečeno, jako bistri – inteligentni, a ča su sigurno reditali i po materinoj lozi. Njihova mater je bila Marta rođ. Perković, a u Ližnjanu je užanca reći: „Ki je poteka od Prkovićih, je dobre glave, bistar i inteligentan.”

Za sve ča je za Ližnjan i Ližnjance učinila, neka je dragoj teti Mandi laka hrvacka, istarska i ližnjanska zemlja ku je beskrajno ljubila, volila i za nju se nesebično žrtvovala.

Jana Balde, rođ. Klunić

u Ližnjanu, 3. 9. 2014.